Mizah

Yükselen Yükselene...

Bir iki balon daha ilâve olursa ga
ben de uçacağım!

Saadet

Kadın öğünüyordu:

— Kocamla gayet mesut yaşıyoruz, kardeşim. Şimdiye kadar bana bir kere olsun el kaldırmamıştır Yalnız kendisini müdafaa için el kaldırdığı olur, o başka.

Tekliflilik

Dudakları şişmiş bir halde doktora geldi. Doktor bunun bir zehirlenme alâmeti olduğunu anlamıştı:

— Kimseyi öptünüz mü? diye sordu.

— Evet.

— Ne zaman?

— Dün gece.

— Kaç defa?

— Sayısını unuttum.

Doktor düşündü:

— Anlaşılıyor, dedi. Dudak boyasından zehirlenmişsiniz. Fakat tedavi edebilmem için rujun markasını öğrenmek lâzım. Lûtfen gidip öğrenin de gelin.

Delikanlı: — Maalesef bunu yapamam, dedi.

— Neden?

— Çünkü kendisiyle, bunu soracak kadar teklifsiz değilim.

İstirahat

Müdürünün karşısına çıktı:

— Efendim, dedi, evlenmek için sizden bir gün izin istiyorum.

Müdür şaştı:

— Bugüne kadar on beş gün izinli idiniz, niçin bu müddet zarfında evlenmediniz?

— On beş günlük istirahatimi bozmak istemedim, efendim.

FIKRALAR

Konser

Hacıağa, modernlik olsun diye karısını almış, bir orkestra konserine gitmişti. Orkestra çalıyor, soprano bağıra bağıra şarkı söylüyordu. Orkestra şefi de değneğini sallıyordu.

Hacıağanın karısı. Kocasına döndü:

— Bu herif o karıya sopasını neye sallıyor? diye sordu.

Kocası iğilerek:

— Sus! dedi. Adam sopayı ona sallamıyor.

— Öyleyse karı neye bağırıyor?

Bir iddia

Tanınmış Fransız gazetecilerinden Jean Hassard Ankaraya gelmişti. Bir tercüman vasıtasiyle "Son Telgraf" gazetesi sahip ve baş muharriri ve Milletvekili Ethem İzzet Benice ile konuşuyordu. Ethem İzzet'in Fransız gazeteleri hakkında sorduğu bir suale şöyle cevap verdi:

— Bizim gazeteler için en korkunç tehlike sansürdür. Ya sizler için?

Hazır cevap arkadaşımız Ethem İzzet Benice:

— Bizde gazeteler, dedi. Sansürden değil, kâğıt kıtlığından daha çok korkarlar!

Sansür

Etem İzzetin verdiği meşhur cevap, Ankara'da bir yıldırım sür'atiyle yayılmıştı. Akşam pavyonda toplanmış olan Ankara'nın malûm ve sayılı simaları hep bu cevaptan bahsediyorlar, bazen gülüşüyorlar, bazen somurtuyorlardı.

Bir aralık felsefeci Emin Erişirgil'in aklına geldi ve Nureddin Artam'a sordu:

— Yahu, her kelimenin türkçesi var da, şu: «Sansür»ün yok mu?

Nureddin Artam hemen cevap verdi:

— Nasıl olmaz? Çene kelepçesi!..

Komisyon

Komisyoncu Salamon gece yarısından sonra evine dönüyordu. Yangın yerinde karşısına eli silâhlı iki haydud dikildi:

— Sökül paraları! dediler.

Salamon'un para işlerinde fazla münakaşa etmek âdeti değildi:

— Peki amma, dedi, yüzde üç komisyon isterim.

Haydudlardan biri:

— O nasıl şey? diye sordu.

Salamon cüzdanını çıkardı. İçindeki üçyüz liranın otuz lirasını ayırdı, kalanı haydutlara uzattı:

— İşte böyle. Haydi yola - yola...

Geçmişte bugün

Basın, Yayın Müdürlüğü müşavirlerinden Münir Müeyyet Bekman, Feridun Fazıl Tülbentçi ile konuşurken bir sual sordu:

— "Dünyada benim için yalnız bir kadın var, o da sensin." şarkısını kim söylemiştir?

Feridun Fazıl iki kelimelik cevabını verdi:

— Âdem Aleyhisselâm.

Ana—kız

Ana-kız misafirliğe gitmişlerdi. Kız bir patavatsızlık etti. Bir aralık:

— Ben otuz bir yaşındayım, dedi

Anası derhal atıldı:

— Al ne münasebet kızım! yanılmış olacaksın. Hele bir düşün bakalım.

Kızcağız biraz düşündükten sonra, ev sahibine dönerek:

— Ha, evet, dedi. Yanıldım. Ben yirmi sekiz yaşındayım. Otuz bir yaşında olan, annem.

Yanlışlık

İki kız, aralarında bazı itiraflarda bulunuyorlardı:

— Ben galiba biraz kendini beğenmiş bir insanım, kardeş. Her sabah aynaya bakıp kendimi biraz daha güzelleşmiş buluyorum.

Öteki güldü:

— Üzülme, şekerim, dedi. Kendini beğenmişlik değil bu. Sadece bir miyoplukl

Kısa rapor

İstasyon müdürü, trenlerin geçikmesi, yoldan çıkması veya kazaya uğraması hakkında uzun uzun raporlar yazardı. Birgün merkezden aldığı bir emirde "raporların mümkün olduğu kadar kısa ve veciz" olması lüzumu hatırlatılıyordu.

Bir müddet sonra yeni bir kaza oldu. İstasyon müdürü merkeze şöyle bir telgraf çekti:

"Tren baştan çıktı. Nebirin yatağına girdi."

SAYI: 20 CİLT: 1 Fiatı 15 kuruştur 22 KASIM 1946

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞKÖŞEDEN

Halt...

Bir zengin içki sofrasının başında coştukca coşmuş, kendisini dinleyen fakir misafirine bol keseden in'am ve ihsanda bulunmuş :

— Yarın, demiş. Bana hatırlat da sana iki bin lira vereyim, bir iş tut, şu fakirlikten kurtul !

Adamcağız büyük bir sevince düşmüş, bu umulmaz vadin verdiği neşe ile ayağa kalkmış, şıkır şıkır oynamış.

Ertesi sabah fakircik zenginin huzuruna çıkmış. Bol köpüklü kahveleri içmeğe başlamışlar, sohbete dalmışlar, her şeyden bahs etmişler, fakat vadedilen para lâfı açılmamış bile. Nihayet fakir bir punduna getirmiş :

— Beyefendi hazretleri, demiş. Dün akşam bir lütüfde bulunmuş, bendenize iki bin lira ihsan edeceğinizi söylemiştiniz.

Zengin kafasını kaşımış, gülümsemiş :

— Bırak canım, demiş. Dün akşam sarhoşlukla bir halt etmişim.

Bütün ümidinin, bir akşamdanberi süslediği hayallerinin pır diye uçtuğunu, gören fakir :

— Beyefendi, demiş. Siz o haltı dün akşam değil, şimdi ettiniz.

Hükûmet, iş başına geldiği gündenberi bir sürü karar almakda ve bu kararlar, ya umulan neticenin aksini vermekte veya bizzat hükûmet tarafından geri alınmaktadır. O hale gelindi ki : temiz havaya muhtaç insanlar gibi, biraz ferahlamağa, biraz huzura, biraz ucuzluğu kavuşmak isteyen halkın sevinmesile yerinmesi bir oluyor.

Bu mütemadiyen değişen, mütemadiyen umulduğunun aksini veren ve her değişişinde halkın duzumunu biraz daha kötüleştiren kararlar karşısında insanın, en gür sesile bağıracağı geliyor :

— Baylar, aman değiştimeyin, dün akşamki kararınız daha iyi dir !

Mizahçı

Rusya — Dünya piş, ağzıma düş...
Amerika — Nafile bekleme, biz düşecek yeri çoktan hazırladık !

ZURNADA PEŞREV

Muhalif

Yazan : **Ertuğrul Şevket**

Tap taze ve dumanı burnunda olan demokrasi alemimizde yeni bir paye,. yeni bir unvan kanat çırpmağa başladı : Muhalif..

Nerdeyse : « Hain-i vatan » la müsavi tutulacak veya hiç değilse onunla karıştırılacak gibi bir istikbale namzed görünen bu ünvan karşısında insanın küçük dilini yutmaması, tüylerinin diken diken olmaması, uykularının kaçmaması veya korkulu rüya görmemesi kabil değil.

Kimin işine gelmeyecek bir lâf etseniz, suratınıza tükürülürmüş gibi bu üç heceli kelimenin kulaklarınızda çın çın öttüğünü duyuyorsunuz :

— Muhalif, ne olacak ?!

Muhalif.. Güzel, iyi, hoş amma insan durup durduğu yerde, yakasına çiçek, kravatına iğne, başına fesleğen takar gibi muhalif olmaz a ! Rakı içmenin bile bir sebebi vardır : ya sevinmiş, ya yerinmişsinizdir.

— Hastahanelerdeki yatak adedi nufusumuzla mukayese edilmiyecek kadar az. Vatandaşlar kaldırım üzerinde can veriyor !

diye bağırdınız mı, yandınız. Bazı insanların sıhhatli, kanlı, canlı yüzlerindeki göz bebekleri fır dönüyor ve biraz evvel yedikleri keşkülü fıkaranın lezzetini hâlâ his ettikleri dillerini şapırdata şapırdata hükmü veriyorlar :

— Anlaşıldı, muhalif !.

— Hayat çok pahalı, geçim imkânı kalmadı. Fasülyenin kilosu bile yüz kuruşun üstüne çıkararak arsız arsız sırıtmağa başladı. Bu iş böyle sökemez !

Sanki, bütün bu söylediklerini yalanmış, fiatlar uslu çocuklar gibi bırakıldığı yerde duruyormuş da, siz iftira ediyormuşsunuz gibi bir cevap alıyorsunuz :

— Bunun böyle söylemesi lâzımdı : çünkü, muhaliftir.

Muhalif, muhalif.. Etliye, sütlüye karışanın ismi bu...

Siyasî çevrelerdeki bu karalama, bu damgalama, bu yarı tehdid usturpası günlük hayatımızın içine boylu boyuna öyle dalış daldı ki... Demeyin gitsin.

Tramvayda birisi ayağınıza basıyor, canınız yanmış, gözünüzden ateş fışkırmıştır. Gayri ihtiyari söyleniyorsunuz :

— Be birader dikkat etsene !

O; ! Pardon ! » diyeceği yerde yüzünüze bile bakmıyor, yanındaki arkadaşına fısıldayor :

— Muhalif.. Mesele çıkarmak niyetinde !!

Kasaptan et alıyor, pişirtiyor, yiyorsunuz. Hafazanallâh. Lezzetsizliğini bir yana bırakınız, üstelik barsaklarınız da bozuluyor. Ertesi günü takaza yollu :

— Yahu, diyorsunuz. Dün aldığım keçi eti miydi, ne ? Müthiş dokundu.

Kasap yukardan aşağı sizi bir süzüyor, cevap vermiyor, başını çeviriyor. Siz dükkândan çıkarken onun çırağına mırıldandığını duyuyorsunuz :

— Kasdi, bizim etleri bahane ederek Mezbahaya, dolayisiyle Belediye, Hükûmete çatmak. Malum a, muhalif !

En yakın, en samimî, en akıllı zan ettiğiniz arkadaşınıza bile :

— Canım sıkılıyor..

demeğe kalkmayınız, çünkü tefsir hazırdır :

— Hükûmetin son kararları yüzündendir. Muhaliflik bu ! Kolay mı ?

Kim kime göre muhalif değil ki.

Alacaklı nazarında borçlu muhaliftir.

Randevusuna geç kalan delikanlı için genç kız şöyle diyor :

— Muhalif partinin üyesidir.

Belki : Kedi bile köpek hakkında böyle düşünüyor :

— Muhalif !

Haddinse garsona bahşisi az ver, yahut vapur bileti alırken gişe memuruna bozukluk para uzatma, teflere konulup çalındığın gündür :

— Muhalif tatsızlığı..

Evde yemek yiyorduk. Bakdım karım tuzu basmış :

— Yahu, bu ne biçim yemek böyle ? Zehir zenberek olmuş...

Karım dikkatle, israrla yüzüme baktı ve sordu :

— Bu günlerde herşeye itiraz etmeğe başladın. Yoksa sende mi muhalif oldun ?!

— Yüksek atmalar devam ettikçe boğaz meselemiz bir türlü hâl edilecoğe benzemiyor...

— Rusya meselesi mi ?

— Hayır, yiyecek meselesi !

Bursa'da (And), Sivas'da (Ülke) gazeteleri top attılar :

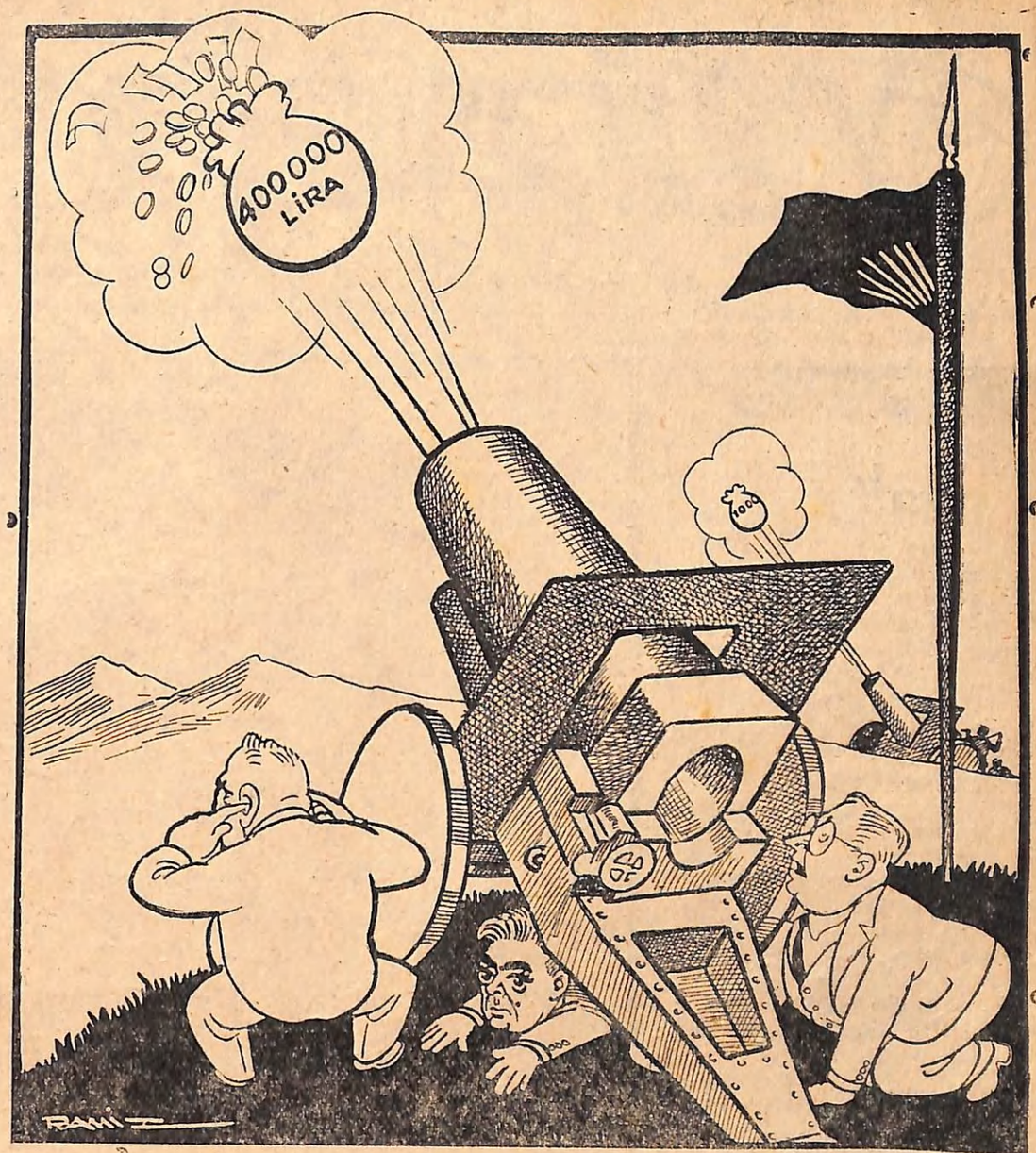

Ünlü Muharrirler — Büyük zaferimizin şerefine !!

Şehir Meclisinde İlk Celse

[Lûtfi Kırdar nutkunu irad ederken Adalı Avni'nin ruhile Burhan Felek gizliden gizliye konuşurlar.]

Aldı Lûtfi Kırdar,

Bakalım neler dedi?

Kulağıma geliyor bazı dedikodular,
Şehrin imâr işini yine tefe kodular!

Aldı Adalı Avni'nin Ruhu,

Bakalım neler dedi?

Ben sağ iken bu işler böyle çoğalmamıştı,
Yine çarşı, pazarda tef, davul kalmamıştı..

Aldı Burhan Felek,

Bakalım neler dedi?

Sıkıntı çekmeyoruz, çok şükür, tefden yana:
Yerli mamûlâtıdır, bizde yapan yapana!

Aldı Lûtfi Kırdar

Büyük imâr işleri büyük yıkım demektir,
Yani büyük evlerin başlarını yemektir!

Aldı Adalı Avni'nin Ruhu

Yani çadır kurmadan koca binayı yıkmak,
Konakta oturanı tutup mahzene tıkmak..

Aldı Burhan Felek

Susuz sarnıçları da ilâve et mahzene:
Onlar da ikamete elverişli bu sene!

Aldı Lûtfi Kırdar

Şehir nedir? Tiyatro, stadyum, hastahane...
Bu yıkışlar, onları yapmak için bahane.

Aldı Adalı Avni'nin Ruhu

Tiyatrosuz olmayor bir türlü asri adam!
Ne olur, bir de halkın başına çekse bir dam?

Aldı Burhan Felek

Sen cüceyi sorarken bahsediyor o, devden;
Hiç sarayın yanında dem vurulur mu evden?

Aldı Lûtfi Kırdar

Bunların var mı, yok mu İstanbul'a lüzümu?
Varsa, rica ederim, kırmayınız arzumu!

Aldı Adalı Avni'nin Ruhu

Hiç sudan bahsetmiyor vali beyin sadası,
Halinize acırken Kerbelâ şühedası...

Aldı Burhan Felek

Ne ararsın, birader, Şehir meclislerinde?
Su derdi, ev derdi yok... Otur yerli yerinde!

Diyip kestiler.

Deli Ozan

Tablo

Güzel San'atlar Akademisi Profesörü Leopold Levi Dekorasyon salonlarında açılan sergiyi geziyordu. Bedri Rahminin bir tablosu önünde durdu. Uzun uzun düşündükten sonra ressama döndü:

— Vallahi, anlayamadım, azizim, dedi. Kadın mı bu, yoksa erkek mi?

Yeni sanat dahilerimizden, önemli roman mütercimlerinden, etrafı peyklerle dolu yeni bir âlemin müjdeci güneşlerden olan tablo sahibi. Bedri Rahmi burnunu kaşıyarak cevap verdi:

— Şimdi, modeli hatırlıyamıyorum.

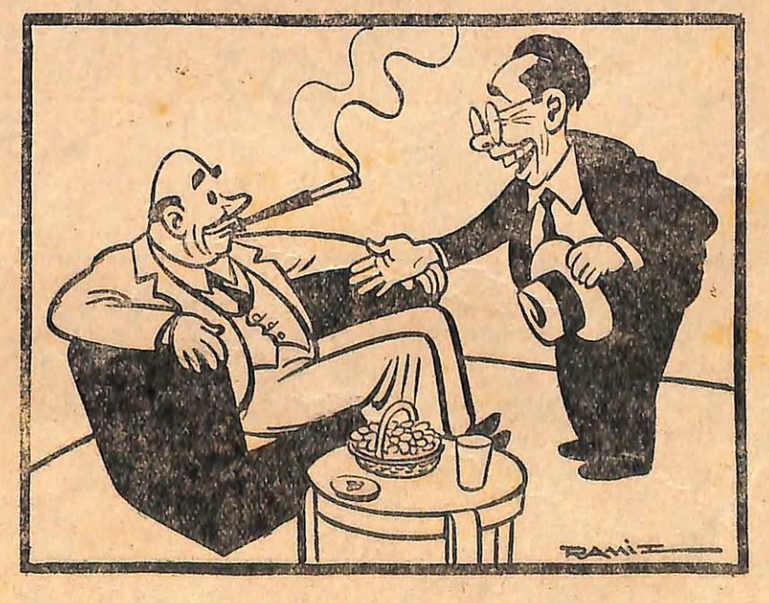

— Yeni bir parti kuruluyormuş...

— Çok güzel, kurulacak koltuk arıyanlara yeni bir kapı daha açılıyor demektir!

Tabii hali

Karısı resim çıkarmıştı. Bir hafta sonra kocası almaya gitti. Fotoğrafçı resimleri getirdi. Adam:

— Karımın söylediğine göre iki poz çekmişsiniz. Öteki nerede? diye sordu.

Negatifleri karıştırmağa başladı. Fakat bir türlü bulamıyordu. Birden hatırladı:

— Öteki pozdan kopya yapmadım, dedi. Çünkü o resimde bayanın ağzı açık çıkmış.

Adam:

— Asıl ondan yapmalıydınız, dedi. Karımın en tabii resmi odur. Ağzı hiç kapanmaz ki!

FIKRALAR

Hayır

Kıskanç bir adam arkadaşına dert yanıyordu.

— Karımın yeni bir dostu var galiba. Bilmem ki ne yapsam, âdeta deli olacağım. Bu hal böyle devam edemez. Karımın bir dostu var.

— Nereden anladın?

Dün gece uykusunda sayıklıyordu. "Hayır, Nejat, hayır." Dediğini işittim.

— Peki, bunda üzülecek ne var? "evet" dememiş ki, "hayır" demiş.

Varidat kaynağı

— Aylardanberi bir ev arıyorum, azizim. Yine bulamadım.

— Gazeteye ilân verdin mi?

— Verdim, tabii. "Cumhuriyet" de tam üç aydır her gün ilânım çıkıyor.

— Peki, hiç cevap alamadın mı?

— Aldım.

— Ya?

— Evet, iki mektup aldım: Biri "Vakıt" tan, biri de "Tanin" den.

— Ne diyorlar?

— "Devamlı bir varidat kaynağı olan ilânınızın bizim gazetelere de verilmesini rica ederiz," diyorlar.

Erkek — İstersen bugün nişanlanalım.

Kız — Maâlesef, bugün başkasına sözlüyüm!

Nev bahâr-ı vuslatın bassın deyu ilk âyına
Buseden pabuş giydirdim o nermin pâyınâ

— *YAHYA KEMAL* —

Muayene

Delikanlı yeni nişanlanmıştı. Gayet mesuttu:

— Nişanlım beni çok seviyor. Ne zaman buluşsak beni göğsüne yatırıyor, başımı okşayor.

Arkadaşı güldü:

— Niyeti bozuk öyle ise!

— Neden?

— Neden olacak, dik kafalı mısın, yoksa yumuşak başlı mısın diye muayene ediyor, anlamıyor musun?

Nasihat

Annesi kızının gidişatını beğenmiyordu. Bir gün daha doğrusu, bir gece sinema dönüşünden sonra onu karşısına çekti:

— Bana bak, kızım, dedi. Ben senin yaşındayken ne sinemaya giderdim, ne de erkeklerin peşinden koşardım...

Kızı hayretle gözlerini açtı:

— Peki öyleyse, babamı nasıl buldun?

Akıl akıldan üstündür

Delilerden biri birgün Fahreddin Celâl'ın odasına girdi:

— Müdür bey, dedi. Bizim koğuşda bir deli var.

— Ya?

— Evet, efendim.

— Ne yapıyor?

— Etrafına bakınıp bakınıp: «Burada arslan, kaplan, sırtlan, yılan yok!» diyor.

— Vah zavallı!

— Evet. Halbuki etrafında bu hayvanların hepsi var!

— Eğer sizde varsa, sipariş ettiğim mendillerin kenarına da bu danteldən koyunuz!

7 Yeçe 7 Gündüz

Bizler Gene Böyle..

Yazan: PALAZ

Doğrusunu isterseniz, ben, bizim Devletin tüccarlığına bir türlü akıl erdiremiyorum. Ne bizim işdir, nasıl yapılır, kim ne kazanır, kim ne kaybeder ? ayıp değil ya.. Ötedenberi kavrayamadım gitti. Fakat bildiğim kadarı mütemadiyen içime derd oluyor. Bakın anlatayım :

Bir defa işin başında bir döviz müşkülâtı var. Bu döviz ecnebi parası demekdir. Yani bizim esas zorluğumuz, yabancı memleketlerden getirteceğimiz malları şipşak tediye edememekdeğimizden ileri geliyor. O halde, malûm tasarruf ve idare şartlarına uymak lâzım. Bu böyle iken, bir de bakıyorsunuz, Avrupaya ve Amerikaya, heyet heyet üstüne yollanıyor. Hepsi de bol harcırahlı, geniş yevmiyeli, rahat maşamaları sanki boynumuzun borcu olan bir takım memurlar. Düşününüz ki, yalnız son aylar zarfında gidenlerin yekûn fiatı 50 bin dolar tutmuş; 3 milyon liraya yakın Türk parası.

Haydi gidiyorlar, geziyorlar, devlet kasasından dünyayı görüyorlar... Peki. Buna ses çıkarmıyalım. Fakat aceba ne işe yarıyorlar ?

Alın size yeni bir mesele. Her memlekette ticaret ataşelerimiz var, sefaretlerimiz var, türlü türlü memurlarımız var. Anlaşılan bunlar yetmiyor, olacak ki, meselâ iki kibrit çöpile üç kürdan değişeceğimiz bir memlekete, tutup dokuz kişilik ayrı bir mütehassıs (?) heyet yollanıyor. O halde, bari oralarda boş yere oturdukları anlaşılan bu memur ordularını geri çağırsalar da, onlara verilen maaşlarla ekstra heyetlerin parasını karşılasalar... Bu da yapılamıyor. Elbette bir sebebi vardır ; bunu da « o işe rufailer karışır » diye kabul edelim. Demek, hem o memurlar lâzım, hem de meşhur müsrif heyetler. Dış ticaretimizin yolunda gitmesi için anlaşılan bunlar şart. Fakat, biraz da, o memurların ve bu heyetlerin maaşları ve ücretleri yüzünden, mal aldığımız ecnebî memleketlere nakid para ödemiyor, mukabilinde başka mallar vermek zorunda kalıyoruz. Ne gibi mallar versek acaba ?

İşte bir mesele daha. Fındık verelim, üzüm verelim, pamuk verelim, incir verelim, şunu verelim, bunu verelim; hepsi iyi. Bunlara dair bir sürü anlaşmalar imzalayor, bir sürü taahhütler altına giriyoruz. Fakat nasıl verelim ? Bu iş, vergi vermek, tren parası vermek, yahud sair bazı şeyler vermek gibi kolay bir iş değil. Depo yapılması, sandıklanması, nakledilmesi lâzım.

Haydi bir başka mesele. Depodan filan geçtik, ama, nakil işini ne yapacağız ? Ray yok, vagon yok, lokomotif yok ilâh... Doğru dürüst düşünen bir akla göre, çaresiz, bunların da sipariş edilmesi zarureti var. İyi. Edelim; ama parasını ne ile ödeyeceğiz ? Yine aynı şeyler. Velhasıl bu « fasid daire » nin içinden nasıl çıkılacağını kafam bir türlü almıyor. Paramızın fiyatını düşürüyorsunuz, eşya fiyatları artıyor. Eşyanın fiyatını düşürüyorsunuz, para artıyor. Öyle bir karışık iş ki, Zati Sungur merak etse güç hal eder; Recep Peker, ve onun Maliye Bakanı Halid Nazmi, ne yapsın ?

İşte ben bütün bunları anlamıyorum. Sık eleyorum, ince dokuyorum; fakat bir an geliyor ki akıl duruyor. Doluya koysan almaz, boşa koysan dolmaz; acaip bir şey. Bir İsveçli tüccar, geçen gün şikâyet ediyordu : Karabük demirinden almak üzere Zonguldak limanına iki İsveç gemisi gelmiş. Muayyen tarihden 20 gün geçtiği halde demiri verememişiz. Vapurlar hâlâ bekleyormuş. Bir İngilizin de derdi başka : Konya'nın bilmem neresinde, satın aldıkları, beşyüz ton buğdayı nakletmek için, galiba İzmir limanında, gemi bekleyormuş. Üç hafta geçtiği halde mal hâlâ teslim olunmamış.

Eh.. demek ki işler yolunda. Bu gidişle bütün Türk limanları, ecnebî gemilerile dolu olacak. Başbakana rapor verecekler : « Görüyorsunuz ya.. bütün ecnebî gemileri bizim limanlarımızda demirleyor ! »

Ve, korkarım o işi anlamayacak. Meclis kürsüsüne bir zafer kazanmış bir tüccar edasile çıkıp beyanatta bulunacak. Sözlerini bütün mebuslar anlayacak ve ber mutad alkışlayacaklar.

Sizin anlayacağınız, bizim yine bir şeye aklımız ermeyecek ve hayret içinde susup kalacağız.

Erkek— Ev sahipleri bir miyet kurmuşlar, acaba ben gireyim mi ?

Kadın— Sen ev sahibi mi ?

— Değilim, ama doktor bol vaya ihtiyacım olduğunu ledi !

— Şu İstanbul havası çok gariptir. Günlük güneşlik iken birdenbire bir fırtına, bir kasırga, bir gürleme, arkadan boşanıverir...

— Tıpkı İstanbul kadınları gibi !

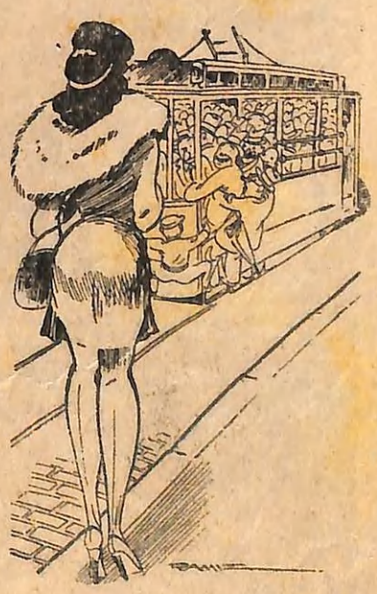

— Maşallah, tramvaylar da kadın kalbine benzedi, bu kadar asılanlara rağmen yoldan çıkan pek az !

Çömezin Röportajları:

20

İhtiyaç Maddeleriyle Yarenlik

O

Çizen: RAMİZ

Çömez— Yakında bulunmıyacakmışsınız, neden?

Et— Etliye süllüye karışan kalmadı da ondan!

Çömez— Siz baştan kokarmışsınız öyle mi?

Balık— Evet kokuyu biz balıkların başında, insanların ise kuyruğunda ararlar!

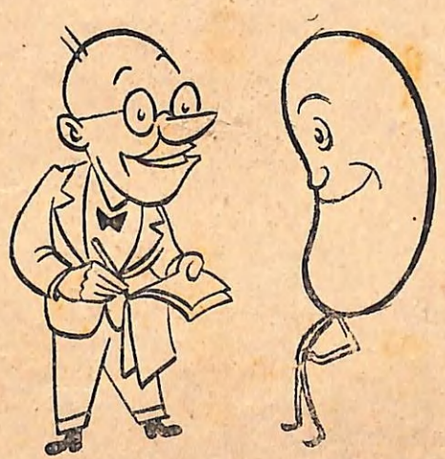

Çömez— Siz eskiden halk dostuydunuz, şimdi neden yükseldiniz?

Fasulye— Zaman icabı, başlar ayak ayaklar baş oluyor!

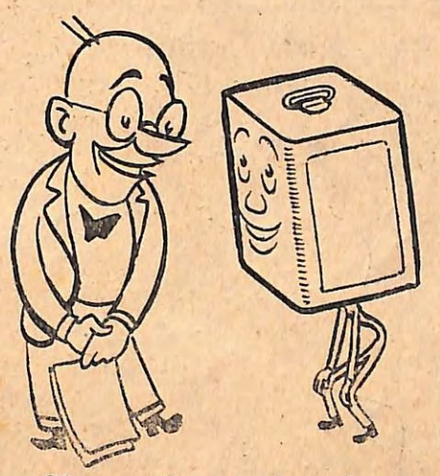

Çömez— Bugünlerde itibarın çok artmış neden?

Yağ— Herkesin gözü yukarda, kuyruğa itibar eden yok da ondan!

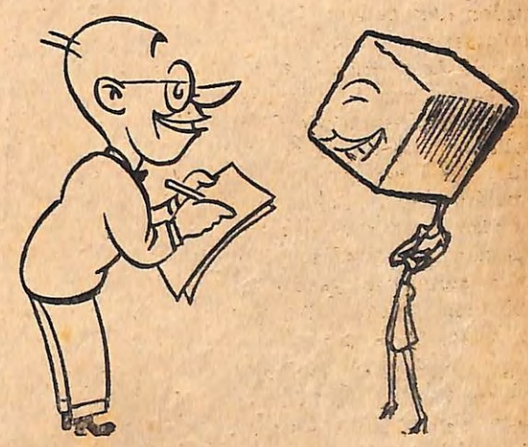

Çömez— Hani sizin ucuzlıyacağınız söyleniyordu?

Şeker— Tuhaftır hali âlem, bilmiyen söyler, bilen söyler!

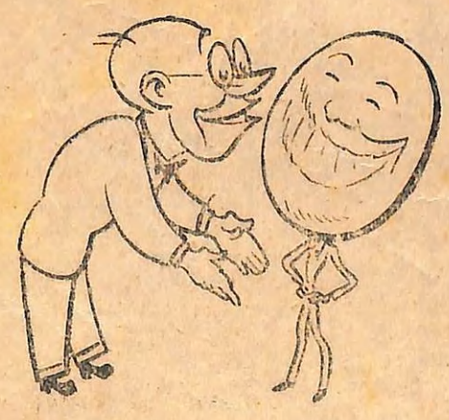

Çömez— Fakir fukara seni kuru kuru yiyiyormuş, sebep?

Ekmek— Sular kesilmiş de ondan!

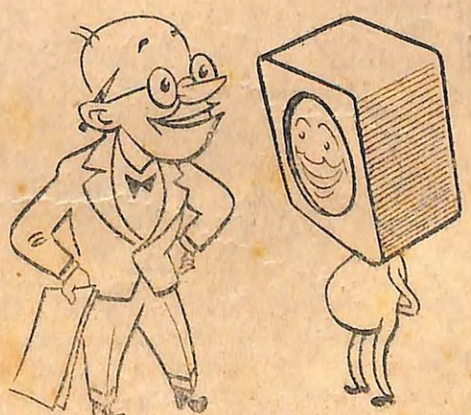

Çömez— Bu yakınlarda dokunulmaz hale gelmişsin.

Sabun— Temiz kalmak istiyenler suya sabuna dokunmuyorlar da ondan!

Çömez— Senin rengin neden kara?

Kömür— Hangi tevzi maddesinde yüz akhğı gördün?!

Hikâye

Terbiye

Yazan: ÇALÇENE

Bay Vefik, artık her şeyden şüphe eden bir insan haline gelmişti. Karısının herkese karşı mültefit davranması, herkese güler yüz göstermesi, bütün erkeklerin ağızlarına girecekmiş gibi bir tavır takınması onu bihuzur etmeğe başlamış, deli divaneye döndürmüştü.

Ama ne yapacaktı ? Ne yapması ihtimali vardı ? Çünkü ne zaman karısına :

— Yahu, falan beyin yüzüne pek dikkatli bakıyorsun, elâlem aranızda bir şey var sanacak ! dese, karısı Lütfiye hemen sinirlenir :

— Elâlemden bana ne ? Çiğ yemedim ki karnım ağrısın ! diye cevabı bastırırdı.

Vakıa o, çiğ yemediğini iddia etmekteydi amma, bay Vefik pek o kanaatta değildi. Karısının son günlerdeki telâşlı halleri, ondan bir şeyler gizlemek ister gibi tavırlar takınması, lüzumlu lüzumsuz, sebebli sebebsiz bahçeye fırlaması kalbine adamakıllı kurt düşürmüştü. İçinden :

— Eyvahlar olsun ! Diyordu. Galiba ben de korktuğuma uğradım. Ben de çatallıları takmağa başladım !

Bay Vefik izzeti nefsine, şerefine düşkün bir insandı. Karısı tarafından dahi olsa alnına sürülecek her hangi boyda lekeyi silmek için mutlaka elini kana boyar, başını belaya sokardı. Bu sebeble karısına bir çok defalar nasihat etmiş, aklını başına toplamasını söylemiş, o her defasında da :

— Aman kocacığım, bende hiç şırfıntı hali var mı ? Ben ne yaptığını bilmez bir kadın mıyım ? diye kendisine teminat vermiş, fakat ertesi gün meselâ göğsünü biraz daha açmış, eteklerini biraz daha kısaltmıştı. Hele mühendis mektebini bu sene bitirmiş olan dayısının oğlu Namıkın sık sık evlerine gelmesi midesini büsbütün bulandırmağa başlamıştı.

— Mutlaka, diyordu. Bizim karımın bu zıp çıktı bob stille bir alâkası vardır.

Çünkü Lütfiye, Namık eve geldimi, adeta paralanıyor, onu baş köşelere oturtuyor, örmünde mutfağa girmediği halde ona elceğiziyle taramalar yapıyordu

Bay Vefik bu hale köpürüyor, her seferinde de kendi kendisine söyleniyordu :

— Tarama ha ! Ulan bunca yıllık karımdır, bana bir kahve bile pişirmedi be !

Bay Vefik bütün bu sebeblerle karısının kendisini aldattığına hükm edince, el altından bir tabanca tedarik etmeğe karar verdi. Nihayet eski bir arkaşının delâletiyle bir silâh kaçakcısından yüz elli liraya kocaman bir nagant tabancası aldı. Şimdi adeta seviniyordu. İşleri yolunda giden bir kara borsacı gibi ellerini oğuşturuyor :

— Ah, diyordu, şunları bir suç üstünde yakalasam...

★

O gün işleri biraz hafifti. Evden biraz geç çıkmağa karar vermişti. Bu kararından haberi olmayan karısı, o geciktikce adeta telâşa düşüyor, renkten renge giriyor, onu kolundan tuttuğu gibi kapı dışarı edecek haller takınıyor, bir sar'alı gibi ağzı köpüre köpüre :

— Hadisene canım ! Çok geç kaldın !

diye söyleniyordu. Onun bu hallerine dikkat eden bay Vefik :

— Galiba, diye düşündü. Randevüsüne geç kalıyor. Tam zamanıdır. Şunları bir kıstırayım !

Süratle giyindi, sokağa çıktı. Maksadı, köşeyi döner dönmez gizlenmek ve evini gözlemekti. Sokakta bir kaç adım atar atmaz Namıkla burun buruna geldiler.

— Güle güle enişte. Gecikmişsin.

Bay Vefik beyninden vurulmuşa döndü. Bed bir suratla :

— Evet, dedi. Biraz geciktim.

— Ablam evde mi ?

— Evde.

Ve bay Vefik « Allaha ısmarladık » bile demeden yoluna devam etti.

— Demek, utanmadan, arlanmadan bu işi evimde yapıyorlar ha ! Demek, beni evden bu maksatla savmak istiyordu. Görür onlar !

Bay Vefik hem kendi kendine söyleniyor, hem de onları faka bastırmak için bir plân hazırlıyordu. Birkaç sokaktan geçti, evlerinin arkasına geldi, bahçe kapısını yanındaki anahtarla açtı, sessiz adımlarla, ağaçların gövdelerine gizlene gizlene eve yaklaştı, mutfak kapısından içeri girdi. Görünürlerde hizmetçi de yoktu :

— Herhalde savmıştır !

diye düşündü ve doğruca yatak odalarının bulunduğu koridora çıktı. Kapıya yaklaşırken duyduğu bir söz, onu olduğu yerde mıhlanmış gibi bırakmağa kâfi geldi :

— Isırma yezit, acıtıyorsun !

Bu karısının sesiydi. Arkadan bir kahkaha. Bu da Namığın sesiydi.

Karısı tatlı tatlı, gevrek gevrek konuşmağa devam ediyordu :

— Yavaş. Isırma diyorum sana. Ha söyle. Cici çocuk ol. Aferin. Gel kucağıma !

Bay Vefik çılgın bir hisle elini cebine attı, tabancayı çıkardı, kapıyı bir anda açtı ve içeri daldı.

Namık, pencerenin önünde bir iskemlede oturuyordu. Karısı kapıya yakındı, bir pufa oturmuş, önündeki küçücük bir fino köpeğine emirler vermekteydi. Karısı, Namık ve köpek ona şaşkın şaşkın bakarlarken bay Vefik tabancasını saklayacak bir yer arıyordu. Karısı ayağa kalktı, onun boynuna sarıldı :

— Kocacığım, dedi. Senden gizli bu fino köpeği almıştım. Görsen belki istemezsin diye düşündüm. Onu terbiye ettikten sonra sana gösterecektim tabii sen de böyle bir sürpriz karşısında sesini çıkarmıyacaktın ! Doğru değil mi nonoşum ?!

Kirli Çamaşırlar:

— **Birçok arkadaşlar var, çamaşır değiştirir gibi her gün âşık değiştiriyorlar...**

— **Ben zengin değilim... Haftadan haftaya çamaşır değiştirirm !**

Çare

Soğuk bir gündü. Ankara yataklı ekspresinde bir kompartimanda iki kadın, daima olduğu gibi, yine anlaşamamışlardı. Kondoktoru çağırdılar.

Kadınlardan biri:

— Pencereyi açmak istiyor. Dedi. Halbuki hava soğuk. Pencere açılırsa hasta olurum, ölürüm.

Bu sefer ötekisi atıldı:

— Ben üşümüyorum, bilâkis terliyorum. Pencere kapalı kalırsa boğulurum.

Kondoktör ikisini de dinledikten sonra:

— Kolay, efendim, dedi. Pencereyi evvelâ açarsınız. biriniz ölür.. Sonra kaparsınız, öbürünüz boğulur. İkiniz de kurtulursunuz.

Akıl ilâcı

Arşak, komşusu Avramı kıskanıyordu. Bir gün:

— Senin ilen barabar işe başlamışızdır, sen kâr edeorsun, ben ziyan. Sendeki bu akıl nereden geloor acep?

Avram güldü:

— Balikten, dedi.

— Paluktandır?

— Evet, kuzum, balikten. Hele sen bana beş lira ver, bizim hanım sana palamut alsın pişirsin, bu akşam bize yel, ye. Bak nasıl akıllanırsın.

Arşak beş lirayı verdi, o akşam Avramlarda balık yedi. Ertesi gün çarşıda buluştukları zaman Avram sordu:

— Nasin? baliğin faydası oldu mu?

Arşak:

— Hiçbir faydası olmamıştır; iki gözüm, dedi. Balık güzeldi ama, beş liraya bana çok pahalı gelmiştir.

Avram:

— Hah işte! diye bağırdı. Yordun mu bak, akıllanmaya başladın!

Büyük dert

Adana'da çıkan «Demokrat» gazetesi, Ceyhan muhabirinden aldığı bir haber neşretmişti. Bu haberin başlığı şuydu: «Zengin ilçemizin başlıca derdleri».

Bu başlığı okuyan, edebiyatçı Agâh Sırrı Levend:

— Zenginin derdine çare bulunur, dedi. Asıl fıkara ilçeler dertlerini saymağa başlarlarsa, âlemde kimin derdi büyükmüş, Demokrat Adana gazetesi o zaman anlar.

Unufkanlık

Meşhur «Persefon» şairi, tek gözlüklü üstad Salih Zeki, eski tanıdıklarından birine rastlamıştı. Adamda bir iltifat, bir iltifat:

— Aman üstadım, şükür görüştüğümüze. Fakirhaneye niçin teşrif etmiyorsunuz? Oturur; yer, içeriz!

İki gün sonra Salih Zeki eski dostunun evine gitti, kapıyı çaldı. Çıkan hizmetçi:

— Bir dakakika...

Dedi ve içeriye gitti, geldiği zaman:

— Beyefendi evde yok!

Deyiverdi.

Birkaç gün sonra yine karşılaştılar. Adamda yine bir iltifat, bir iltifat.

— Fakirhaneye teşrif etmiyorsunuz. Behemehal beklerim.

Salih Zeki yine gitti, yine ayni cevabı aldı:

— Bey efendi evde yok!

Son bir defa daha karşılaştılar. Adam ayni nakaratı tekrarlarken Salih Zeki onun sözünü kesti:

— Devlethanenize her uğrayışımda "yok!" cevabını alıyorum. Evvelki gün yine uğramıştım, yine yoktunuz. Yalnız bir aralık gözlerim üst katın pencerelerine ilişti baktım: Başınız orada duruyor. İhtimal sokağa çıkarken yanınıza almayı unutmuş olacaksınız!

Felâket

Suad Derviş kadınlığın şerefinden, yüksek vazifelerinden ve cemiyet hayatındaki mühim rollerinden bahsediyordu. Bir aralık:

— İyi ki dünyaya erkek olarak gelmemişim, dedi.

Onun bu sözlerini dinleyen eski kocası Nizameddin Nazif başını salladı:

— Doğru, dedi. Hakkın var. Hiç olmazsa, bir kadınla evlenmek felâketinden kurtuldun!

İlân

Etli butlu, bıllık bıllık Ankara süktedanlarından Nalbant oğlu Hıfzı, Yenişehirle Sağlık Bakanlığı arasında yapılmakta olan kanalizasyon inşaatından dehşetli bizardır. Caddede yürümek bakikaten marifete bağlı bir iş.

Geçen gün az daha kazılan çukurlardan birine düşmek tehlikesini atlatan üstat, ilk rastgeldiği kahvelerden birine girdi, kâğıt kalem çıkardı, bir ilân yazdı ve dostu "Ulus" gazetesi idare müdürü Naşit Hakkı Uluğ'a gönderdi. Naşit Hakkı ilânı okudu:

"Ankarada yapılmakta olan kanalizasyon inşaatının bir türlü bitmemesinden dolayı aklımı zayi ettim. Yenisini çıkaracağımdan eskisinin hükmü yoktur."

Seçim

Seçim meseleleri üzerinde konuşuyorlardı. Mişon:

— Ben daima hangi taraftaysem ona rey veririm, dedi.

Salamon sordu:

— Peki, be kuzum: Hangisinin kazanacağını bilmeden nasıl taraftar olabiliyorsun?

O başka

Radyo ses san'atkârlarımızdan Muzaffer İlkar, geçen günü Ankara'da hale gitmişti. Balıkçının önünde durdu. uskumruları seyretmeğe başladı. Balıkçı, müşterisini kaçırmamak için diller döküyor:

— Beyim, diyordu. Tam mevsimidir: Bir kilo tartayım mı?:

Muzaffer İlkar, şüpheyle balıkçının yüzüne baktı:

— Acaba, dedi. Taze mi?

Balıkçı, ayni çaçaron edayla:

— Baksana beyim; dedi. Tazeliği lâf mı? Canlı canlı..

Muzaffer İlkar, balıkçının kirçil saçlarını, buruşuk yüzünü gözden geçirdi:

— Fakat, dedi. Sen de canlısın amma, taze değilsin ki...

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer: PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Sıska Dayı — Eldiven istiyoruz.
Tezgâhtar — Erkek için mi ?
Tombul Teyze — Hayır, kocam için !

T. T. POSTASI

Samsun: Yusuf Boşgil

S— Sıska Dayıcığım, bir çoklarının Ankarada dayıları varmış, siz de onlardan mısınız ?

C— Hayır, ne ben o dayılar kadar büyüğüm, ne de siz o yeğenler kadar küçük !

1947

Yılbaşı sayımız için birçok büyük ve kıymetli muharrirler yazılarını hazırladılar. Yeni seneye neş'e ve nükte bolluğu içinde gireceksiniz.

Erzurum: Zehra Ulu ün

S— Sayın Teyzem, İstanbula geleceğiz, ev darlığı varmış, açıkta kalırsak bize yer temin edebilir misiniz ?

C— Hay hay, sufyenimi size veririm. Kendinize iki büyük çadır kurar, keyfinize bakarsınız !